Зелений той куток, де річечка співає
І срібло її стряп торкає береги,
Де сонце з-над гори, – бракує їй поваги! –
Долину осява, що піниться й дрижить.

Солдат, відкритий рот, на голові нічого,
Потилиця пірна у прохолоду трав,
Він спить, а понад ним хмарина ясночола,
Блідий серед зела. Мов дощ, проміння гра.

Ногами у квітки. Усміхнений і сонний,
Як хлопчик, що заслаб. Природо, на осонні
Пригрій, заколисай, а холод забери!

До пахощів тепер йому немає діла;
Під сонцем спить, рука на грудях скам'яніла
А там, де правий бік, червоні дві діри.